

Република Србија
ФАКУЛТЕТ ПЕДАГОШКИХ НАУКА
УНИВЕРЗИТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ
Број: 01-5335/1
4.12.2019.

Јагодина

На основу члана 73. став 7. Статута, а у складу са одлуком Наставно-научног већа Факултета, број: 01-5115/1, од 14.11.2019. године, Факултет педагошких наука Универзитета у Крагујевцу обавештава јавност

I. Ставља се на увид јавности завршни рад на мастер академским студијама, под називом *Утицај традиционалних дејачих ијара на миторички развој предшколске деце* кандидата Снежане Илић и *Извештај комисије за оцену и одбрану наведеној завршној ради* број 01-5335/1 од 29.11.2019. године.

II. Извештај Комисије ставља се на увид јавности објављивањем на сајту Факултета. Завршни рад на мастер академским студијама и извештај комисије стављају се на увид јавности у библиотеци Факултета.

III. Рок објављивања: 8 дана.

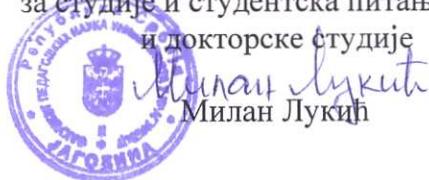
IV. Примедбе и предлози на урађени завршни рад на мастер академским студијама и извештај комисије достављају се у предвиђеном року преко пословног секретара.

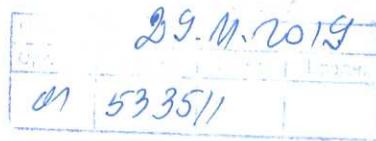
Достављено администратору и библиотеци, и истакнуто на огласној табли 04.12.2019. године.

Самостални стручно-технички сарадник
за студије и студентска питања – мастер

и докторске студије

Милан Лукић

ФАКУЛТЕТА ПЕДАГОШКИХ НАУКА
УНИВЕРЗИТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ

Предмет: Извештај комисије за оцену и одбрану **ЗАВРШНОГ РАДА НА МАСТЕР АКАДЕМСКИМ СТУДИЈАМА**

Одлуком Наставно-научног већа Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу бр. 01-3430/1 од 01.08.2019. године образована је комисија за оцену и одбрану завршног рада на мастер академским студијама, под називом **УТИЦАЈ ТРАДИЦИОНАЛНИХ ДЕЧЈИХ ИГАРА СА ПЕВАЊЕМ НА МОТОРИЧКИ РАЗВОЈ ПРЕДШКОЛСКЕ ДЕЦЕ**, кандидата Снежане Илић, у саставу:

Председник,

1. Др Живорад Марковић, редовни професор Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, за ужу научну област *Физичка култура са методиком наставе*, председник.

Чланови:

2. Др Даница Џиновић-Којић, редовни професор Учитељског факултета Универзитета у Београду за ужу научну област *Методика физичкој васпитања*, ментор.
3. Mr Наташа Вукићевић, доцент Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, за ужу научну област *Музичка култура са методиком наставе*, члан.

Поступајући по Одлуци Наставно-научног већа Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, а у складу са академским правилима и уобичајеним нормама које важе и примењују се у оваквом раду Комисија је упозната са структуром и текстом **завршног рада на мастер академским студијама**, а која је, у сасвим прикладној форми, правовремено достављена, па је објективно у могућности, захваљујући на поверењу подноси Наставно-научном већу Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу следећи

И З В Е Ш Т А Ј

Завршни рад на мастер академским студијама Снежане Илић **УТИЦАЈ ТРАДИЦИОНАЛНИХ ДЕЧЈИХ ИГАРА СА ПЕВАЊЕМ НА МОТОРИЧКИ РАЗВОЈ ПРЕДШКОЛСКЕ ДЕЦЕ** је урађен на 52 стране формата А4, са проредом – један и јо,

примереним *марћинама* и бројем *редова* текста по страници. Опскрбљен је са 11 табела и 10 графикона, које су уgraђене у основни текст завршног рада и са истим чине сасвим логичну целину.

Консултовано је 23 библиографске јединице (литература) и углавном су то дела и радови који се директно односе на истраживани простор, а временски су актуелни и релевантни за ниво, врсту и намену рада. Завршни рад, такође, садржи краћи извод (резиме) на *српском и енглеском* језику што посебно желимо да истакнемо.

Текст је логички и функционално раздељен на шест посебних поглавља подељених у одређена потпоглавља. Свако поглавље рада чини, у стилском и функционалном смислу, сасвим логичан део рада, али су, такође, и сви ти делови завршног рада укомупоновани у једну кохерентну целину, која је у чврстој „вези“ са основном идејом рада.

Кандидат у *уводном делу* истиче значај покретних игара за децу предшколског узраста. Много је позитивних ефеката које са собом носе покретне игре, зато су оне константно предмет многих истраживања и дискусија. Сва нова сазнања о њиховом утицају на одрастање и развој детета су драгоцене и омогућују даљи напредак и усавршавање кадрова, који својим знањем и приступом деци пружају правilan развој и срећно, разиграно одрастање. Поред забаве, осећаја угодности, разоноде и друштвене интеракције, ефекат ових игара осликова се и на спремност учесника да се ангажују у играма у којој самостално постижу циљ подједнако као и у играма које су тимског карактера, где за постицање циља сви имају заслужену улогу.

Вредност великог броја старих, традиционалних дечјих игара учинила је да оне и данас буду присутне међу децом. Показале су се као веома погодне за подстицање социјалног развоја деце и култивисање њихових разноврсних способности, као и подстицање моторичког развоја и представљају битан део дечјег одрастања. Оне, пре свега, пружају могућност за задовољавање једне од основних биолошких потреба организма у развоју, а то је потреба за кретањем. Само кретање представља један од основних услова за правilan раст и развој. Кроз традицију налне игре деца развијају способност посматрања, анализирања, закључивања, сналажења у одређеним ситуацијама.

Моторичке способности су се веома рано издвојиле као предмет истраживања и као поуздана показатељ дечјег развоја. С обзиром на то да су фактори који на њу утичу бројни, и да је старији предшколски узраст период у коме се ова способност нагло развија, у новије време појачало се интересовање за истраживање утицаја различитих фактора на моторички развој управо код деце предшколског узраста.

Сматра се да је, осим наследне компоненте, за моторички развој изузетно битно и стално ангажовање детета у сложеним моторичким задацима, тј. психофизичка вежба. Моторни развој – односно способност контроле сопственог тела – значајан је за дете из више разлога. Пре свега, моторне активности су детету извор забаве – а то омогућава управо играње традиционалних игара.

Предмет нашег истраживања су традиционалне дечје игре са певањем на предшколском узрасту. Циљем истраживања смо желели да испитамо мишљења васпитача о заступљености традиционалних дечјих игара са певањем у раду са децом предшколског узраста као и врстама традиционалних дечјих игара са певањем које

васпитачи реализују. Такође, желели смо да утврдимо који су чиниоци, пема мишљењу анкетираних васпитача, неопходни за реализацију елемената традиционалних дечјих игара са певањем, које методе рада васпитачи најчешће користе и обученост васпитача за примену традиционалних дечјих игара са певањем у физичком васпитању деце предшколског узраста.

Овај узрасни период је погодан за примену ових садржаја, јер код деце постоји природна жеља да своје емоције и доживљаје изражавају покретима где се истиче њихова индивидуална и стваралачка способност. Васпитачи често не реализују садржаје везане за ову тематику. Разлога има више, а један је недовољна обученост васпитача за реализацију ових садржаја.

Деца су увек у покрету, њима тешко пада статичан став и они су увек за кретање, игру. Правилна корелација на активностима доводи у динамичну, активну, креативну. Активност физичког васпитања, а и осталих активности постају занимљивији и деци привлачнији.

У *штеоријском* делу рада кандидат се осврнуо на ериод раног детињства, карактеристике моторичког развоја и примену традиционалних игара. Уобичајено је да се под традиционалним играма најчешће третира игра у сеоским срединама, која се преносила из генерације у генерацију, тако да се може и данас регистровати. „Детињство прати хоризонтална и вертикална интеграција у социјалну средину, повезујући низ садашњих генерација са представницима претходних поколења од родитеља до далеких предака, са једне стране и друго, развија се у друштву вршњака, па одређени елементи понашања, преузети путем игре и не морају бити у основи саставни део односне културе“ (Ивић, 1985: 76). Игра је била најснажнији елемент смеховне културе. Управо је у играма особен поглед на свет налазио најсажетији израз. „Игре нису биле просто подражавање култова, ритуала, обичаја, актуелних догађања или свакодневних људских односа. Оне су биле сажете форме живота, минијатурни модели ћудљивости људске судбине и историје: рођење-смрт, срећа-несрећа, успон-пад, добитак-губитак, устоличење-свргнуће“ (Сикимић, 2003: 138). Игра је непредвидивост и трагику људских живота доводила на људску меру, пребацивала у весело време и омогућила људима да са њом баратају. Била је и друштвени феномен у коме су сви партиципирани, и тек много касније, ушавши у индивидуални живот, изгубила универзалне везе и изменила се. И данас деца у старим и новим играма користе средства и материјале узете из природе. Тако, например, предшколску децу и данас привлачи игра јахања штапа узетог са дрвета. Интересантно је да се читава група игара штаповима, сировим, обликованим или полуобликованим, задржала у неким крајевима наше земље (то су популарне игре клисања). Професор Иван Ивић говори о педагогизацији игара, тј. о коришћењу дечјих игара на школски начин, који је, по његовом мишљењу, делотворан ако се играма сачува изворни облик и на најбољи начин употребе циљ, садржај, методе и средства које игре садрже. Име пуно дефиниција, многи аутори су дали своје разматрање о томе шта је традиционална игра тако да се једна општа дефиниција не може издвојити. Овом приликом навешћемо неке од њих и указати на њихов значај. Виготски наглашава да „традиционна игра представља зону наредног развитка детета. У традиционалној игри је дете увек више од свог просечног узраста, за главу више од самог себе“ (Виготски, 1996: 79). Неки други аутори сматрају да игра, у

кондезованом виду, садржи у себи, као у фокусу лупе, све тенденције развоја. С друге стране, неки аутори истичу да се игра може дефинисати као добровољна и често спонтана активност најразвијенијих животињских организама и човека, којој није сврха подмиривање животних потреба, већ рекреација, трошење вишке енергије и сл. Битна особеност традиционалних дечјих игара пре, рецимо, деведесет година била је да се учесник у игри надмудри и победи брзим физичким или мисаоним реаговањем, промуђурношћу, вештином, спретношћу и духовитошћу. „Занимљиво је да скоро ниједна од дечјих игара из тих времена не говори о рату, ратним херојима, непријатељу, о победама и поразима, иако је прошло само десетак година од завршетка крвавог Првог светског рата, у коме је Србија претрпела несразмерно више људских жртава од савезника“ (Миловановић, 1987: 69). Супротно томе, након Другог светског рата, многе дечје игре изражавале су ратна збивања на нашим просторима. Пропаганда победника у грађанском рату и „социјалистичкој револуцији“ „крирала“ је за децу борбе Немаца и партизана (не и Немаца и четника), мачевање мускетара... „У другој половини другог миленијума, и на почетку трећег дечје игре се битно разликују од негдашњих. Рачунарска технологија ушла је у свет дечјих игара. Компјутерске игрице су постале најважнија дечја игра са погубним последицама“ (Трнавац, 1983: 43). У тим игрицама се пре свега промовише насиље увезено из Америке са негдашњих чикашких улица, али и још погубније: будући да дете само седи по неколико сати за компјутером, само се са собом игра па је тако одстрањена социјална, тј. друштвена колективна улога дечјих игара. Дете је упућено на асоцијални начин живота са свим што такав живот значи и производи.

Ове и много других игара најбоље говоре о томе зашто су далеке генерације наших дедова тврдиле да су такве игре „добре и здраве за децу“. Рад са децом на неговању изворне народне игре, песме и музике представља један од облика васпитно-образовног рада, значајну карику која повезује разнородне профиле везане за историју, културу и уметност наших народа. „Овај богати део културног наслеђа стваран вековима „помаже детету да стекне основна знања о свом народу, култури и уметности, води стварању и усвајању одређених моралних норми код детета, допринос развоју физичких и психичких способности, социјализацији и друштвеном животу детета, очувању његових здравствено-хигијенских вредности. Народна култура је неофицијелна култура невладајућих друштвених слојева“ (Копас-Вукашиновић, 2005: 56). Она се развија у облику усмене културе. Такав облик постојања те културе одређује многе друге њене карактеристике. Пошто није фиксирана у облику писаних докумената народна култура се непрекидно мења, јер се у уградијује анонимно стваралаштво многих појединача. Отуда је она дело колективног стваралаштва. Отуда за ту културу важи „закон променљивости“ који се испољава пре свега у чињеници постојања многих варијанти неке творевине народне културе. „Промене се, поред одржавања првобитних облика, састоје у: нестајању (одумирању), иновацијама, реинтерпретацијама (тј. промени смисла ранијих форми), стварању хибридних форми, трансформацији (на пример, садржаја уз очување основне структуре итд.)“ (Рајић, Петровић-Сочо, 2015: 72). Другим речима, традиционалне творевине народне културе садрже два процеса: процес одржавања али и процес сталног мењања старих творевина које су у сталној интеракцији са социјално-културним миљеом у коме су настале.

Ове основне карактеристике народне (традиционалне) културе важе у пуној мери и за традиционалне дечје игре. За те игре, као и за дечји фолклор уопште, је значајно и то да и у савременим условима постоје неки од услова за развој тог фолклора. Наиме, деца су и у савременим друштвима у великој мери маргинална друштвена група, њиховом менталитету (нарочито у млађим узрастима) у великој мери одговарају творевине народног духа (што се види и у томе, на пример, што и савремена деца радо прихватају народне бајке). У дечјој субкултури још увек важно место има усмени облик преношења са свим последицама које то има (одумирање онога што деци не одговара, уношење иновација, стварање хибридних форми итд.). Отуд, у дечјим групама и данас је на делу стварање игара на начин како је некада настајао и одрасли фолклор (а и данас настаје у многим друштвеним ситуацијама). У Србији постоји дуга и богата традиција проучавања народне педагогије, у оквиру које је поклоњено доста пажње проучавању социјализације у традиционалној култури. На основу комбинације података добијених систематизацијом емпиријске грађе прикупљене на подручју Србије и дескрипција игара из постојеће литературе, идеалтиском дескрипцијом формирano је укупно 27 модела традиционалних такмичарских дечјих игара. У циљу потпунијег сагледавања њихових формалних карактеристика и функција, оне се могу груписати у три подврсте:

Такмичарске (мушке, дечачке) игре без коришћења помоћних предмета. Њих чине: трчање, скакање (из места, из залета, у џаковима), труле кобиле, јањине и попе-ропе, односно укупно 5 игара или 18,5% од читавог броја забележених описа такмичарских игара;

Такмичарске (мушке, дечачке) игре с коришћењем помоћних предмета. Чине их: ћушкање, чилегање, пинцике (на круг, на рупу, на шиш), обарање цара, обарање чуњева, набацивање карика на стубић, набацивање поткова (потковица), ношкање, земље, деригаће, потезање конопа, клипке, бацање камена с рамена (из места, из корака, из залета), хрвање (у каиш, хватање преко среде, хватање преко мишице), гађање праћком у мету, гурање обруча, дугмића, рољање (клиkerање), на црту (на мачка, ближе зиду) и ходање на штулама, односно 20 игара, што чини 74% од укупног броја забележених дескрипција такмичарских игара;

Такмичарске (мушке, дечачке) зимске игре с коришћењем помоћних предмета. То су: ђогање и трке троколица, односно две игре, што чини 7,4% од укупног броја регистрованих такмичарских игара у Товаришеву. Посматрано у односу на друге игровне активности присутне на подручју Србије специфичност такмичарских игара састоји се у чињеници да у њима учествују готово искључиво играчи/такмичари истог пола, тачније – дечаци, за разлику од осталих игара у којима подједнако учествују деца оба пола. У њима деца не само да учвршћују свој сопствени его, већ изграђују и алтер его кроз формирање мреже сложених интерперсоналних односа с другим учесницима и кроз поштовање правила, чиме испуњавају основни предуслов за еволуцију биолошких у социјална бића (Виготски, 1996). Осим тога, такмичарске традиционалне игре код деце задовољавају различите потребе, попут потребе за афирмацијом, дружењем, постигнућем, самопоштовањем и естетским задовољством.

Играњем традиционалних игара дете задовољава потребу за кретањем, ослобађањем телесне енергије и поспешује покретливост и окретност. Традиционална игра такође утиче на психички развој код деце. Кроз игре деца у предшколском периоду развијају мишиће, али још немају доволно снаге за тежа и сложенија кретања, али им игра омогућава да те кретње брзо савладају и ојачају мишиће. Прави избор и организација садржаја при вежбању традиционалних игара детету омогућавају да усавршава своје покрете, да сваку активност изводи са што мањим утрошком енергије, а на најрационалнији начин, да се код њега развијају навике за вежбањем. Играњем традиционалних игара деца користе разноврсна кретања која представљају услов за правilan развој дечјег организма.

Користећи разноврсна кретања које традиционална игра захтева, дете постаје снажније, боље напредује, а истовремено постаје све спретније и боље се сналази у разним ситуацијама. Такође, кроз разна кретања стичу нова искуства која примењују у свакодневном животу и новим условима. Поскакивањем и скакањем, чега има у игрању традиционалних игара, деца добијају на снази мишића, и бољој еластичности зглобова, нарочито скочног зглоба. Поскакивајући на једној и обе ноге, напред-назад, лево-десно, у чучњу, получучњу, деца развијају спретност и моторику а притом јачају мишиће.

Методологија истраживања

Методологијом су обухваћени: предмет и проблем истраживања, циљ и задаци истраживања, хипотезе истраживања, методе и поступци истраживања, узорак и време истраживања.

Предмет истраживања су традиционалне дечје игре са певањем на предшколском узрасту.

Проблем истраживања формулisan је у питању: да ли васпитачи у активностима физичког васпитања реализују традиционалне дечје игре са певањем и колико често?

Циљ истраживања је испитивање мишљења васпитача о заступљености традиционалних дечјих игара са певањем у раду са децом предшколског узраста као и врстама традиционалних дечјих игара са певањем које васпитачи реализују.

У складу са предметом и циљем истраживања дефинисани су следећи задаци:

1.Утврдити заступљеност традиционалних дечјих игара са певањем у физичким активностима деце предшколског узраста

2.Утврдити које врсте традиционалних дечјих игара са певањем васпитачи реализују.

3.Утврдити које облике кретања васпитачи најчешће примењују у плесним активностима.

4.Утврдити који су чиниоци неопходни за реализацију елемената традиционалних дечјих игара са певањем

5.Утврдити које методе рада васпитачи најчешће користе.

6.Утврдити обученост васпитача за примену традиционалних дечјих игара са певањем у физичком васпитању деце предшколског узраста.

Претпоставка је да васпитачи у активностима физичког васпитања и при активностима у слободно време недовољно примењују елементе дечјег плеса и народних игара.

Посебне хипотезе:

1. Претпоставља се да традиционалне дечје игаре са певањем нису често заступљене у физичким активностима деце.
2. Претпоставља се да васпитачи најчешће реализују народне плесове – фолклорне игре.
3. Претпоставља се да васпитачи најчешће примењују плесне кораке из народног фолклора.
4. Претпоставља се да примена традиционалних дечјих игара са певањем зависи од мотивације васпитача.
5. Претпоставља се да васпитачи најчешће користе демонстративну методу.
6. Претпоставља се да васпитачи сматрају да је неопходна додатна едукација како би традиционалне дечје игаре са певањем више примењивали у васпитно-образовном раду.

У овом истраживању коришћена је дескриптивна метода, техника анкетирања, инструмент – анкетни упитник који се састојао од 10 питања. Осам питања је затвореног типа са понуђеним одговорима и два питања отвореног типа.

Узорак испитаника чини 30 васпитача из ПУ „Дуга” у Аранђеловцу. Реч је о намерном узорку.

II РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Добијени резултати скале приказани су табеларно и графички и показују следеће:

Највећи проценат васпитача (90%) се изјаснио да су традиционалне дечје игаре са певањем саставни део физичких активности, а 10% васпитача понекад реализује традиционалне дечје игаре са певањем.

На питање *Колико често реализујете традиционалне дечје игре са певањем у активностима физичкој васпитања?* Већина васпитача (52%) традиционалне дечје игре са певањем требало да реализује три пута недељно, а 36% васпитача једном недељно, а 12% васпитача пет пута недељно. На основу добијених резултата можемо да закључимо да васпитачи схватају улогу и значај традиционалних дечјих игара са певањем као елемента физичког васпитања и да већина васпитача (90%) реализује традиционалне дечје игаре са певањем као део физичких активности деце. Овим је прва посебна хипотеза *Претпоставља се да традиционалне дечје игре са певањем нису често заснијљене у физичким активностима деце*, одбачена.

Другим задатком нашег истраживања желели смо да сазнамо које традиционалне дечје игаре са певањем васпитачи најчешће реализују. Питање је било отвореног типа и васпитачи су наводили игре. Према добијеним подацима, васпитачи најчешће реализују „Ринге, ринге, раја“ (37 васпитача), „У шумици зека спи“, (25 васпитача), „Бранково коло“ (22 васпитача), „Ја посејах лубенице“, (14 Васпитача), „Берем, берем грожђе“, (15 васпитача).

На основу добијених резултата може се закључити да је друга посебна хипотеза *Претпоставља се да васпитачи најчешће реализују народне плесове – фолклорне игре*, делимично потврђена јер васпитачи поред народних плесова –

фолклорних игара, реализују и традиционалне покретне игре са певањем (*Рине рине раја, У шумици зека сиј*).

Начешћи облици кретања ритмично, хармонично ходање (29 васпитача), лепршаво лако трчање 28 васпитача), смењивање ходања и трчања (25 васпитача); поскоци и скокови (16 васпитача) и гибање рукама и ногама (14 васпитача). На основу добијених резултата закључујемо да васпитачи примењују различите облике кретања, а да су они најчешће плесни кораци игара народног фолклора, чиме је наша трећа посебна хипотеза *Претпоставља се да васпитачи најчешће примењују плесне кораке из народног фолклора*, потврђена.

Најважнији чинилац, према мишљењу 32 васпитача, је мотивација васпитача. Дванаест васпитача сматра да је искуство васпитача најважнији чинилац, четири васпитача сматра да је мотивација деце најважнија, а два васпитача сматра да су материјални услови најважнији чиме је четврта посебна хипотеза потврђена.

Анкетирани васпитачи сматрају да је активно учествовање васпитача у покретним играма веома значајно (38 васпитача). Дванаест васпитача сматра да је учешће васпитача у покретним играма делимично значајно.

Тридесет осам васпитача (76%) је навело да је демонстративна метода најефикаснија, а да су подједнако важне све методе у обучавању деце традиционалним дечјим играма са певањем навело је 24% васпитача. Овим је и пета посебна хипотеза потврђена.

Последњим задатком истраживања желело се сазнати колико су анкетирани васпитачи обучени за реализацију садржаја традиционалних дечјих игара са певањем. Највећи број васпитача сматра да се додатном едукацијом васпитача највише могу побољшати услови за реализацију традиционалних дечјих игара (70% васпитача), затим активнијим учешћем васпитача (16%), сарадњом са културно-уметничким друштвима (8%) и ангажовањем родитеља (6% васпитача).

Васпитачи имају позитивно мишљење о интегративном приступу и сматрају да учење засновано на међусобном повезивању сродних садржаја може бити за децу веома стимулативно и подстицајно о чему нам говоре добијени резултати.

На основу свега наведеног може се закључити да је последња посебна хипотеза *Претпоставља се да васпитачи сматрају да је неопходна додатна едукација како би традиционалне дечје игре са певањем више примењивали у васпитном раду*, потврђена.

III ЗАКЉУЧАК И ПРЕДЛОГ

Кандидат **Снежана Илић** је испунила све Законом предвиђене услове за израду и преглед финалне верзије завршног рада на мастер академским студијама. Завршни рад је у целини урађен са савременим теоријско-методолошким захтевима израде научних радова. Планирано истраживање успешно је реализовано. Систематично и прегледно су представљени резултати емпиријског истраживања. Обимна и референтна литература истакнутих аутора условила је адекватан приступ теоријском оквиру рада и дискусији добијених резултата.

Комисија је једногласна у оцени да завршни рад на мастер академским студијама има све карактеристике самосталног научног рада и представља значајан допринос сложеној, значајној и актуелној проблематици у области спортско – рекреативних активности деце предшколског узраста.

На основу укупне квантитативне и квалитативне анализе свеукупног рада Комисија за оцену и одбрану завршног рада на мастер академским студијама је једногласна у оцени да је кандидат Снежана Илић испунила све законске и научне захтеве које се од ње у смислу писања завршне верзије завршног рада на мастер академским студијама и траже, те предлаже Наставно-научном већу Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу да прихвати урађени завршни рад на мастер академским студијама под називом **УТИЦАЈ ТРАДИЦИОНАЛНИХ ДЕЧЈИХ ИГАРА СА ПЕВАЊЕМ НА МОТОРИЧКИ РАЗВОЈ ПРЕДШКОЛСКЕ ДЕЦЕ** и кандидата позове на јавну одбрану.

Комисија:

1.

Др Живорад Марковић, редовни професор Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, за ужу научну област *Физичка култура са методиком наставе*.

2.

Др Даница Џиновић-Којић, редовни професор Учитељског факултета Универзитета у Београду за ужу научну област *Методика физичкој васпитања*.

3.

Мр Наташа Вукићевић, доцент Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, за ужу научну област *Музичка култура са методиком наставе*.